చుట్టుపక్కల చూడరా!

– కర్లపాలెం హనుమంతరావు

సమకాలీన సమస్యలపై వ్యంగ్యాస్త్రాల పరంపర!!

8

"నువ్వు ఎక్కదలుచుకున్న రైలు ఒక జీవిత కాలం లేటు"

ఇది ఆరుద్రగారి గ్రేటు క్వోటు. ఏదో లేటుగా అయినా సరే వచ్చిన బండిని ఎక్కడానికి బద్ధకించే బడుద్ధాయితనం మన తెలుగు వాళ్ళది. తెలుగు భాష విషయంలో ఈ పద్దతి మరీ అచ్చుగుద్దినట్లు సరిపోతుంది.

దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాత భాషా ప్రాతిపదిక మీద ప్రత్యేక రాష్ట్రం కావాలని పోరాటం లాంటిది చేసి మరీ విజయం సాధించుకున్న మొదటి జాతి మన తెలుగుజాతే.

పరిపాలన, విద్యాబోధన అమ్మ భాషలోనే సాగాలని తపించి 1919 సంవత్సరంలోనే దేశభక్తి కొండా వెంకటప్పయ్యగారి అధ్యక్షతలో బాపట్లలో సాగిన ఆంధ్ర మహా సభలో మనం ఒక తీర్మానం చేసుకున్నాము. దాదాపు వందేళ్ళ కిందట. ఆ కోరిక ఇంకా మనకు ఒక తీరని కోరికలాగే మిగిలిపోయి ఉంది.

ఆంధ్రభాష అనగానే 'దేశభాషలందు తెలుగు లెస్స' అని ఆనాటి శ్రీనాధుడు నుంచీ శ్రీకృష్ణదేవరాయలు వారి దాకా మెచ్చుకున్నారని తెగ చంకలు గుద్దుకుంటాం. దేశభాషలంటే ఇప్పటిలాగా ఇండియా మొత్తంలో మాట్లాడటం పూర్వ జన్మ సుకృతం - అని ప్రఖ్యాత పండితుడు అప్పయ్య దీక్షితులు తెలుగువారి మీద అసూయపడ్డాడని మనం చెప్పిందే పదిసార్లు ఇప్పటికీ చెప్పుకుంటున్నాం. అప్పటి సంగతి ఏమోగానీ ఇప్పుడు మాత్రం తెలుగునేల మీద తెలుగువాడిగా పుట్టి తెలుగు నేర్చుకోవాల్సి వచ్చిందే - అని కుమిలి పోయే తెలుగు వాళ్ళే ఎక్కువగా ఉన్నట్లు అనిపిస్తుంది.

తెలుగు చెప్పే బళ్ళల్లో తల్లిదండ్రులు పిల్లల్ని చేర్చడానికి ఇష్టపడరు. చేర్పించిన ఇంగ్లీషు బడిలో పిల్లలు ఏదో అలవాటులో పొరపాటుగా కాస్త వాళ్ళలో వాళ్ళు తెలుగు మాట్లాడుకుంటే పెద్ద శిక్షే అనుభవించాల్సి వస్తుంది. మెడలో పలకవేలాడదీసి ఎండలో నిలబెట్టినా.. ఏదో తెలుగు భాష మీద అభిమానం ఉన్న ఏ కొద్ది మందో మధన పడాలిగానీ.. ఆ పిల్లలు తల్లిదండ్రులు కూడా అభ్యంతర పెట్టరు. అమ్మలు మమ్మీలు నాన్నలు' డాడీలు మామయ్యలు, బాబాయిలు అంకుళ్ళు, అత్తయ్యలు, 'ఆంటీ'లుగా రూపాంతరం చెంది చాలా ఏళ్ళే అయింది తెలుగు నేలమీద.

సాక్షాత్తు సర్కారు వారే స్వయంగా కల్పించుకుని చిన్న బడుల్లో కూడా తెలుగుకి బదులుగా ప్రాధమిక దశ నుంచే ఇంగ్లీషుని బోధించే విద్యా విధానాన్ని ప్రోత్సహిస్తున్నారు. అటు తెలుగూ రాక - ఇటు పరాయి భాషయిన ఇంగ్లీషూ వంటబట్టక.. పసివాళ్ళు రెండింటికీ చెడ్డ రేవళ్ళుగా తయారవుతున్నారు.

ఆంగ్లం అంతర్జాతీయ భాషగనక.. దానిమీద పట్టు సాధిస్తేగానీ అంతర్జాతీయంగా ఉపాధి అవకాశాలను చేజిక్కించుకోలేము - అనే వారి వాదనను కొట్టిపారేయాల్సిన అవసరం లేదుగానీ ఒక్క విషయం ఆలోచించాలి. ఏ జ్ఞానమైనా ప్రాథమిక దశలో మాతృ భాష ద్వారానే అందించటం సహజంగా సరళంగా ఉంటుంది అన్నది మనోవైజ్ఞానిక శాస్త్రవేత్తలు నిర్ధారించిన సత్యం. మాతృభాష మీద పట్టు సాధించగలిగితే మిగతా ఎన్ని భాషలనైనా అభ్యసించడం తేలిక. మన చిన్న బళ్ళల్లో ఇంగ్లీషు పేరుతో చేసే బోధనంతా నాణ్యమైనది కాదు. ఇంగ్లీషు మీద సాధికారత లేని వేరే భాషలవారు చెప్పే చదువు బిడ్డ పెద్దయిన తరువాత విదేశాలలో వ్యవహరించే దానికి సరిపోయేది కాదు. విదేశాలలో అవకాశం కోసం మళ్ళా వేరే విధంగా శిక్షణ పొందవలసిందే మరి బాల్యం నుండీ విదేశీ ఉపాధి అవకాశాల మిషతో పసిబిడ్డను సొంత భాష సొంత సంస్కృతి మాధుర్యం నుంచీ దూరం చేయడం తెలివైన పనేనా?

బిడ్డకు నోరులేదు కనక, తమ హక్కులేవో తమకు తెలియవు కనక, తల్లిదండ్రులు బలవంతంగా వారి బాల్యాన్ని దారి మళ్ళించడం సబబు కాదు.

తెలుగు నేర్చుకోమంటే ఇంగ్లీషు నేర్చుకోవద్దని అర్థం కాదు. అంత శ్రద్ధ ఉంటే రెండూ నేర్చుకోవచ్చు. కాదంటే ఒక దశదాకా ముందు మాతృభాష మీదే శ్రద్ధపెట్టవలసి ఉంటుంది. ప్రాథమిక విద్యాదశ దాటిన తరువాత నుంచీ క్రమక్రమంగా ఇంగ్లీషు భాష స్థాయిల ప్రకారం పెంచుకుంటూ అభ్యాసన చేయించడం ఉత్తమ విధానం.

ఆ మాట కొస్తే ప్రపంచీకరణ అత్యంత వేగంగా విస్తరిస్తున్న ఈ కాలంలో కొత్త కొత్త సాంకేతిక నైపుణ్యాలు అభివృద్ధి చెందుతున్న నేపథ్యంలో భాషల మధ్య హద్దులే చెదిరిపోతున్నాయి. ఒక భాషలోని విజ్ఞానం మరొక భాషలోకి క్షణాలలో తర్జుమా చేసుకోగల సౌకర్యాలు అభివృద్ధి చెందుతున్నాయి. ఏ భాషనుండైనా మన భాషలోకి ఆ జ్ఞానాన్ని సమగ్రంగా దింపుకోవాలంటే.. ముందుగా చేయవలసింది మన భాషను దానికి తగిన విధంగా ఆధునికరించు కోవడం. పరిపుష్టంగా మార్చుకోవడం.

పొరుగున ఉన్న తమిళనాడు, కర్నాటక, మహారాష్ట్ర రాష్ట్రాలలోలాగా, పంజాబు హర్యాన వంటి ఉత్తరాది రాష్ట్రాలలోగా జనం నాలిక మీద ఆడే భాష మీద శ్రద్ధ పెట్టాలిగాని. ఇదేందీ.. బిడ్డ పుట్టీపుట్టక ముందే కోళ్ళ ఫారాల్లాంటి కాన్వెంట్ల పేరుతో నడిచే సోకాల్డ్ ఆంగ్ల పాఠశాలలకు తోలేయడం! ఆ విధానాన్ని సర్కారు వారూ ప్రోత్సహించడం?!

తెలుగు చట్ట సభను నడిపే సభాపతిగారితో సహా మన ప్రజా ప్రతినిధులు అటు పార్లమెంటుతో గానీ ఇటు అసెంబ్లీలో లాగానే జనం భాషను మాట్లాడుతున్నది ఎంతమంది?

తెలుగుకి బదులుగా సంస్కృతం ద్వితీయ భాషగా ఎంచుకుంటే మంచి మార్కులు ఇచ్చే విద్యావిధానం మన రాష్ట్రంలో ఉంది ఇరుగు పొరుగు నవ్వుకోరా?

ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రం ఏర్పడిన తరువాత దాదాపు పది సంవత్సరాలు గడిచిన తరువాత గానీ తెలుగుని అధికార భాషగా బీసీ అధికారిక తీర్మానం పాసు కాలేదు! అయినా నేటికీ 'గవర్నమెంటు ఆర్డర్స్'ని ఇంగ్లీషులో చదువుకుంటే తప్ప వ్యాఖ్యానించలేని పరిస్థితులున్నాయి. రాష్ట్రంలో న్యాయస్థానాల నుంచీ, ప్రభుత్వ కార్యాలయాలలో దాకా.. కేవలం తెలుగు మాత్రమే చదవడం రాయడం వచ్చిన వాడి పరిస్థితి 'వేలు ముద్రవాడి' కన్నా మెరుగు కాదు.

పొరుగు ఒడిసాలోని తెలుగు వాళ్ళందరూ వాళ్ళ భాష సాధక బాధకాలు చర్చించుకునేటందుకు ఒక సభ పెట్టుకుని మన మంత్రులని పిలిస్తే.. వెళ్ళే తీరిక, ఓపిక, ఆసక్తి ఒక్క ప్రజాప్రతినిధికి కూడా లేకపోయింది.

అందాకా ఎందుకు .. మొన్న విజయవాడలో జరిగిన ప్రపంచ తెలుగు మహాసభలలో సర్కారు వైపు నుంచి వచ్చి కూర్చున్న పురుగు ఒక్కటి కూడా లేదు. తెలుగు చిత్రాలలో ఒక్క కథానాయకులు, రచయితలు మాత్రమే తెలుగు వచ్చిన వారుగా ఉండే పరిస్థితి. ప్రతినాయకులు కథానాయికలు చివరికి దర్శకత్వం బీసీ వారికి కూడా తెలుగు తెలిసి ఉండాలని నిబంధన లేదు. తమిళ చిత్రసీమలో

కథానాయకలు పొరుగు ప్రాంతాల నుంచీ వస్తే రావచ్చుగానీ.. డబ్బింగు మాత్రం వారు స్వంత గొంతుకతో చెప్పాలనే నిబంధన అమలులో ఉంది. కర్నాటకలో కొంతకాలం క్రిందట వేరే భాషా చిత్రాలకు థియేటర్లు ఇవ్వరాదనే ఆందోళన రేగింది. మహారాష్ట్ర ముంబయిలో టాక్సీ నడిపే డ్రైవర్లక్కూడా కనీసం మరాఠీ వచ్చి ఉండాలనే నియమం పెట్టించే ప్రయత్నం ఒక రాజకీయ పార్టీ చేసింది.

విపరీత భాషా దురభిమానాన్ని ఎవరూ హర్షించనట్లే.. విడ్డూరమైన బాషావ్యామోహాన్ని కూడా ఎవరూ హర్షించరాదు.

తెలుగు పదాలు తేలికగా దొరికే చోటకూడా పనికట్టుకుని భేషజాల కోసం ఆంగ్ల పదాలను వాడేలాంటి వారివల్లే మన తెలుగుకి తెలుగు సంస్కృతికి మొదటి ముప్పు.

మాతృభాషను గురించి మరీ ఇంత వెర్రివ్యామోహం తగదనే వారందరికీ ఇచ్చే సమాధానం ఒకటే.

వంటికి దెబ్బ తగిలినప్పుడు తమరు 'మమ్మీ' అంటే బాధ ఉపశమిస్తుందా? 'అమ్మా' అని అరిస్తే హాయి అనిపిస్తుందా? ఒకటి నుంచి వందదాకా తమరు తెలుగులో తొందరగా లెక్కపెడతారా.. ఇంగ్లీషులోనా? తల్లిభాష అవసరం తర్కానికి అందేది కాదు. అది మనిషి భావోద్వేగాలతో గాఢంగా అల్లుకుపోయి ఉన్న బంధం. అమ్మలాగే అమ్మ భాష కూడా! అమ్మ పాలలాగే అమ్మ భాష పలుకుబడిలాగా! తరువాత తరువాత పిజ్జాలు, బర్గర్లూ అని హరాయించుకోగలిగినా పేగు తెగి భూమి మీద పడిన మరుక్షణంలో ఏ బిడ్డ అయినా తడుముకునేది తల్లి రొమ్ముకోసమే. పసివాడిని అమ్మ భాషనుంచీ విడదీయడం.. అమ్మ ఒడినుంచీ వేరుచేయడం కన్నా దారుణం.. ప్రమాదకరం. ఇది ఒకరు వచ్చి చెప్పే విషయం కాదు. ఎవరికి వారు అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవలసిన అత్యవసరమైన విషయం.

(సెప్టెంబరు 8 అంతర్జాతీయ అక్షరాస్యతా దినోత్సవం. ఆ సందర్భంగా)

Post your comments